

บทที่ ๖

พาลูกสาวนั่งรถไปกับชายชู้จนประสบอุบัติเหตุไม่พอ ยิ่งกลายเป็นว่าเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่เขาเฝ้ารักทะนุถนอมตลอดสามปีที่ผ่านมาคือลูกชู้นั่น!

นี่ถ้าศพไม่ไหม้เกรียมจนต้องมีการพิสูจน์เอกลักษณ์ ติสรณ์คงกลายเป็นไอ้หน้าโง่บัดซบ หลงรักลูกชู้จนตายกระมัง เขาจะไม่ไปเผาผีผู้หญิงหลอกลวงคนนั้นให้ผู้คนหัวเราะเยาะเด็ดขาด คอยดู!

‘แม้ว่าสรทำอย่างนั้นไม่ถูกนะลูก คนตายไปแล้วก็โหลสิกรรมกันไปเถอะ’

‘แต่พวกนั้นหลอกผม พุดออกมาได้ว่าเด็กคลอดก่อนกำหนดสองเดือน ที่แท้ก็ท้องกับใครไม่รู้แล้วมายัดเยียดให้ผม ไอ้ผมมันก็โง่พอคลอดออกมาเห็นเด็กมันน่ารักดีก็หลง สุดท้ายสุดิดาก็ยังคบชู้ ปล่อยให้ผมเป็นควาย!’

‘นำว่าสรโกรธแรงไปแล้วนะ คุณหญิงเธอก็ช่วยด้านเส้นสายเปิดทางให้บริษัของลูกเจริญรุ่งเรืองมาจนขนาดนี้ ที่จะโกรธจนไม่คิดไปเผาผีมันเกินไป’

‘ผมไม่ได้เกาะชายกระโปรงเมียนะครับคุณแม่ น้ามาศ ผมริเริ่มงานของผมเอง แล้วผมก็หาทางเติบโตเอง ไม่ได้อาศัยบารมีของใครทั้งนั้น’

‘เฮ้อ...เอาละๆ เอาเป็นว่าสรไม่ได้อาศัยบารมีใครทำงานจนบริษัทใหญ่โตก็ได้ แต่อย่าให้ถึงขนาดไม่ไปงานศพเลยนะ ถือว่าหมดภาระหน้าที่ต่อกันเถอะ น้าไม่อยากจะสรผูกใจเจ็บกับคนตาย’

‘หมดภาระหน้าที่?’ ตีสรณ์สะกิดใจกับคำนั้นนัก

วันนั้น...เขากลับจากไปดูผลผ่าพิสูจน์เอกลักษณ์ของศพไหม้เกรียมจากอุบัติเหตุรถยนต์บนทางด่วน ครั้นรู้ว่าสุธิดาบุตรสาวแสนสวยของคุณหญิงประกายวรรณกับดารากาลูกสาวสุดรักสุดหวงอายุสามขวบไม่ใช่สมบัติของเขาผู้เดียว เขาก็กลับมาระเบิดอารมณ์ใส่แม่กับน้า กลับกลายเป็นว่าทั้งสองคนมีพิรุณ ไม่โกรธเกรี้ยว ไม่เสียใจที่ทายาทคนรองอย่างเขาโดนสวมเขา

‘น้ามาศหมายความว่าไงครับ หมดหน้าที่ หรือว่าที่จริงแล้วแม่กับน้ามาศรู้เรื่องบัดซบพวกนี้ สุมหัวกับก๊ิกคุณหญิงคุณนายพวกนั้น ช่วยกันหลอกให้ผมแต่งงานกับสุธิดา’

‘เปล่านะสร น้าไม่รู้เรื่อง’

‘แต่สุธิดาเป็นคนที่แม่กับน้าแนะนำมานะครับ’

‘แต่สรเป็นคนตัดสินใจรับ น้าไม่ได้บังคับอะไรสรเลยนี่’

‘น้ามาศ!’

‘เอาละๆ เลิกเถียงกันเถอะ ยังไงคนก็ตายไปแล้ว ก็ได้ แม่บอกความจริงก็ได้ว่าคุณหญิงทำมาขอร้องด้วยตัวเอง แม่เห็นว่าตอนนั้นสรตั้งใจกลับมาตั้งบริษัทขายอุปกรณ์ป้องกันโจร...อะไรพวกนั้น แล้วเมืองไทยยังใหม่เรื่องพวกนี้อยู่มาก คุณหญิงจะทำให้ลูกมีโอกาสได้รับงานกับหน่วยงานราชการ เรามันก็ไม่มีคนรักนี่ แถมเป็นผู้ชายไม่เสียหายอะไรด้วย แม่ก็เลยลองถาม ลูกก็ถูกใจดี แล้วเป็นไง บริษัท

ของลูกใหญ่โตถึงขนาดนี้แล้วไม่ใช่หรือ'

ฟังคำพูดระคนดูถูกดูหมิ่นจากคนเป็นแม่และหน้าของตัวเอง
ติสรณ์โกรธจนไม่รู้จะเปรียบกับอะไรถูก

นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์เครื่องบินพุ่งชนตึกเวิลด์เทรด ทั่วโลก
มีการตื่นตัวเรื่องป้องกันการก่อการร้าย ติสรณ์เห็นว่าธุรกิจด้าน
อุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมจะเจริญขึ้นเรื่อยๆ จึงดำเนินงานเรื่อง
นี้อยู่ในต่างประเทศ ติดต่อกาห้หุ้นส่วนผ่านเพื่อนๆ สมัยเรียนด้วยกัน
ในยุโรปแล้วกลับมาตั้งบริษัทตัวแทนจำหน่ายในเมืองไทย ไม่นานนัก
แม่กับน้าก็พาสุธิตามาแนะนำให้รู้จัก ก่อนที่พวกผู้ใหญ่จะแสดงเจตนา
อยากให้เขากับเธอแต่งงานกัน

ตอนนั้นติสรณ์มีวแต่ยุ่งกับการดูแลบริษัทจึงไม่มีเวลาหาคนรัก
ประกอบกับสุธิตาเป็นคนสวยคนหนึ่ง กิริยามารยาทเรียบร้อยสมเป็น
ลูกสาวคุณหญิงกับนายพลทหารบก เขาจึงเห็นว่าไม่เสียหายหากจะทำ
ตามผู้ใหญ่ว่า

ช่วงแรกๆ ที่แต่งงานอยู่กับสุธิตา ติสรณ์ยอมรับว่าบริษัทของ
เขาเจริญก้าวหน้ารวดเร็วมาก เพราะได้งานติดตั้งกล้องวงจรปิดจาก
หน่วยงานราชการหลายหน่วยงาน แต่ใช้ว่าเขาจะไม่ดำเนินธุรกิจด้วย
ตัวเองเลย

เขาเป็นคนริเริ่มตั้งบริษัทประกันภัยเข้ามาเป็นหุ้นส่วน ร่วม
รับผิดชอบจ่ายสินไหมทดแทนหากทรัพย์สินของลูกค้าสูญหายภายใต้
การดูแลของระบบป้องกันการโจรกรรม เรื่องตั้งทีมพัฒนาระบบ
ป้องกันการฉกฉวยข้อมูลจากเครื่องเอทีเอ็มของญี่ปุ่นเข้าหาธนาคาร
หลายแห่ง เขาก็เป็นคนริเริ่ม เพราะฉะนั้นที่บริษัทเจริญเติบโตก้าวหน้า
ล้วนเป็นฝีมือเขา ไม่ใช่เพราะคนอื่น

ทั้งอย่างนี้แล้วแม่กับน้ายังดูหมิ่น ทว่าเขาไม่ได้บินด้วยตัวเอง
แต่เกาะกระโปรงอ้ายบารมีบ้านเมีย

ติสรณ์โกรจจนไม่อาจอาศัยอยู่ในบ้านได้อีก เขาย้ายตัวเองออกจากบ้านหลังงามที่อาศัยอยู่กับแม่และพ่อผู้ล่วงลับตั้งแต่เกิด ซ้ำยังเป็น ที่สร้างครอบครัวของตน ไปอยู่บ้านเดี่ยวหลังย่อมชานเมือง แล้วเอา เวลาทั้งหมดไปทุ่มให้กับการทำงาน

แต่แล้วเรื่องบ้าๆ ก็เกิดขึ้นราวต้องการจะตอกย้ำว่าเขาเป็นผู้ชาย ไร้ความสามารถ เพียงครึ่งเดือนต่อมา หน่วยงานราชการที่ทำสัญญากับบริษัทของเขาเริ่มตักตัก หาเหตุให้เกิดเรื่องยุ่งวุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุด ซ้ำร้ายยังมีหลายหน่วยงานถอนชื่อถอนตัวออกจากการหมายมั่นว่าจะเป็นลูกค้ากัน ทั้งๆ ที่ช่วงเวลานั้นเป็นเวลาสำคัญที่กรุงเทพบานคร กำลังเริ่มพัฒนาระบบป้องกันปรามเหตุร้าย

เขาไม่ยอมปล่อยให้เวลานี้ให้หลุดมือ เพราะพวกที่เห็นว่าการขาย ความสบายใจให้ผู้คนแบบที่เขาทำอยู่ยังมีแวไปได้อีกไกลนั้นกำลัง ก่อตั้งบริษัทเกี่ยวกับการป้องกันการโจรกรรมตาม จนเริ่มมีมากขึ้น เป็นดอกเห็ด และเชื่อว่าคนเหล่านั้นจะไม่เก่ง แม้เขาจะเป็นเจ้าแรกๆ แต่ก็มีหลายกรณีที่คนเดินตามหลังมักวิ่งแข่งหน้า เขาจึงพยายาม ความหา ‘นายหน้า’ ที่มั่นใจได้ว่าสามารถทำให้งานของเขาประสบความสำเร็จ ซึ่งก็หาไม่ยากเลยหากมีใบเบิกทางที่คนคนนั้นพอใจ

ติสรณ์จ่ายให้ใครคนหนึ่งด้วยเงินมัดจำจำนวนมหาศาล โดย สัญญาว่าจะจ่ายที่เหลือให้ทันทีที่มีการเซ็นสัญญาระหว่างบริษัทของเขา กับหน่วยงานราชการนั้น แต่แล้วเขาก็ได้รับข่าวที่เรียกว่าตลกร้าย ซ้ำไม่ออก เมื่อผลการเจรจาจากหลายๆ หน่วยงานทำท่าว่าจะล้มเหลว เนื่องจากเขา ‘เข้าหาไม่ถูกจริต’

ระดับผู้บังคับบัญชาสูงสุดของแต่ละที่มีจริตไม่เหมือนกันสักที่ คนโน้นชอบอย่างนี้ คนนี้ชอบอย่างนั้น นอกจากนี้ยังถือระบบพรรคพวก เป็นที่ยิ่ง ไม่มีคนแนะนำที่สนิทสนม ไม่มีเสียหอกที่จะคุยกัณถูกคอบางทีเจอคนตงฉินไม่กินใต้โต๊ะแล้วเขาเอาเงินไปเสนอก็คือโดนตอกเข็มเข้า

ตรงๆ

เขาแสนจะโมโห 'นายหน้า' ที่มีทั้งยศทั้งศักดิ์เพียบพร้อมแต่กลายเป็นพวกขี้โกงหน้าด้านๆ

'ผมอยากจ้างมือปืนเก็บมัน ซาโตรุ!'

ติสรณ์เคยโทรไประบายอารมณ์กับเพื่อนร่วมหุ้นคนล่าสุดซึ่งเป็นคนติดต่อนักวิจัยอุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมในญี่ปุ่น

ก่อนหน้านี้เขากับซาโตรุจะสนิทกันจนสามารถคุยเรื่องส่วนตัวได้ถึงขนาดนี้ เรื่องมันเริ่มที่วันดีคืนดี มีหนุ่มแดนปลาติบคนหนึ่งเดินที่อมะลื้อเข้ามาติดต่อขอพบเขาโดยตรงเพื่อเจรจาตกลงเรื่องขอเป็นหุ้นส่วนลงทุนผลิตอุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมรุ่นหนึ่งที่กำลังเป็นที่สนใจในตลาดเมืองไทย

ความจริงติสรณ์ไม่สนใจเรื่องหุ้นส่วนใหม่เท่าไรหรอกเพราะทุนรอนของเขาก็มีครบ มีหน้าซ้ำเขายังมีเพื่อนดีๆ อย่างไม่หมดอยู่แล้วด้วย แต่ซาโตรุกลับทำให้เขาติดอกติดใจในความสามารถอันล้นเหลือด้วยการหยิบเอกสารออกมาหนึ่งปกแล้วยื่นให้เขาดูที่ละแผ่นพร้อมอธิบายเร็วเป็นรถด่วน

ซาโตรุพูดถึงการปรับโครงสร้างของอุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมที่เขาผลิตขายอยู่ รวมทั้งรายละเอียดปลีกย่อยตรงนั้นตรงนี้ มีตั้งแต่แนวคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับอุปกรณ์โดยตรง ยันการตลาดใหม่จากประเทศญี่ปุ่น

หากจะบอกว่ามันเป็นโฆษณาชวนเชื่อ ติสรณ์ก็ยอมเสียเงินมากที่สุดในโลกเพื่อให้ได้ชายหนุ่มตรงหน้ามาเป็นหุ้นส่วน

หัวสมองของซาโตรุไม่ธรรมดาเลย คนที่อยู่ในแวดวงเดียวกันย่อมรู้ เพียงสิ่งที่ตามมาทีหลังต่างหากทำให้ติสรณ์ยิ่งกว่าทั้งในตัวซาโตรุ เมื่อเพื่อนร่วมงานของเขาสารภาพออกมาตรงๆ หลังเขามีที่ที่ว่าตะครุบตัวซาโตรุไว้ไม่ให้กลับญี่ปุ่น

‘จริงๆ ผมมาลืบว่าบริษัทคุณจ้างคนขโมยข้อมูลจากบริษัทผมใน
ญี่ปุ่นมาหรือเปล่า แต่พอผมลืบไปได้หน่อยก็พบว่าคุณไม่ได้ก๊อปปี้
ผลงานของทางผมเลยแม้แต่น้อย โอเคเดียวการผลิตอุปกรณ์ป้องกันการ
โจรกรรมของคุณเหมาะกับเมืองไทยมาก และยังมีรายละเอียดปลีกย่อย
ที่น่าสนใจซ่อนอยู่เต็มไปหมด ผมจึงสนใจจะร่วมหุ้นกับคุณเพราะคุณ
ฉลาดดี เก่งด้วย ผมชอบคนที่ตามผมทัน’

ซาโตรุในตอนนั้นทั้งมั่นใจในตัวเองและชื่อตรงจนน่าหมั่นไส้ แต่
หากพิจารณาอย่างเป็นธรรมแล้ว ซาโตรุเป็นคนตรงๆ ต่างหาก เมื่อ
มีคำพอให้ยกย่อง ดิสรณ์ก็พร้อมจะแสดงท่าที่ยอมรับให้สมน้ำสมเนื้อ
กับความเป็นคนผู้นั้น

ดิสรณ์ชอบนะ คนเก่งที่ซื่อสัตย์ ทำได้ก็ทำ ทำไม่ได้ก็บอกตรงๆ
ว่าไม่มีปัญญาจะทำ ไม่เหมือนพวกหัวเก่าๆ ในเมืองไทยที่ชอบรักษา
หน้าตัวเองมากกว่ารักษางาน ปากบอกว่าทำได้ๆ แต่เอาเข้าจริงๆ
ล้มเหลวไม่เป็นท่า แล้วยังมีหน้าโทษคนนั้นคนนี่ไปเรื่อยๆ ไม่รู้จัก
จบสิ้น

ยิ่งคบหากัน ดิสรณ์ยิ่งชอบพอนิสัยใจคอของซาโตรุ คนอื่นอาจ
จะเห็นว่าหนุ่มแดนปลาดิบคนนี้หยิ่ง บางทีพูดกันไม่รู้เรื่อง แต่นั่น
เป็นเพราะซาโตรุ ‘ไบรต์’ เกินไปต่างหาก คนอื่นจึงตามไม่ค่อยทัน
ผิดกับเขาที่ตามกันทันทุกอย่าง ทั้งยังให้เกียรติกันและกันอย่างพวก
มีสมบัติผู้ดีควรทำ ไม่ใช่ถือวิสาสะว่าเป็นคนรู้จักก็ละลาบละล้วง ยุ่ง
ไปทุกเรื่อง กระนั้นก็เชื่อว่าจะمينเฉยผู้อื่นเหมือนไม่ได้อยู่ร่วมกันใน
สังคมมนุษย์

ทุกๆ อย่างมีเส้นความพอดีของมันขีดไว้ ซึ่งระหว่างเขากับ
ซาโตรุมองเห็นเขตแดนนั้นจึงไว้ใจกันได้ในทุกๆ เรื่อง

พอบ่นเรื่องชวนหงุดหงิดให้ได้ยิน ซาโตรุก็ตลกร้ายกลับมาว่า
‘ระวังมือปิ่นจะหันมาลักพาตัวคุณเพราะหมอนั่นเห็นว่าคุณมีเงิน

มากกว่าค่าจ้างที่ให้มัน โจรไทยชอบหักหลัง'

ติสรณ์อยากจะบ้า เถียงไม่ออก เพราะในวังวนของคนโกงหรือที่เรียกว่าง่าย ๆ ว่าโจร ไม่เคยมีลัทธิจะ

อาจเพราะเขาเติบโตมาในต่างประเทศ เขาเลยไม่เคยคิดว่าการทำงานกับหน่วยงานราชการในเมืองไทยจะยากขนาดนี้ มันไม่มีระเบียบอย่างเป็นเอกภาพ มีเพียงความพอใจของหัวเรือใหญ่ว่าจะเซ็นอนุมัติงานหรือไม่

ติสรณ์หัวเสียกับเรื่องนี้มากเพราะหากเขาไม่สามารถทำได้อย่างที่ตั้งใจ ก็หมายความว่าที่ผ่านมาเขาใช้บารมีญาติฝ่ายภรรยาจริง

เขากลุ้มใจมาก อีกทั้งคุณแค้นพวกที่เหยียบย่ำศักดิ์ศรีเขาจนแทบจะบ้าตาย

เมียสวมเขา เด็กที่เคยรักแสนรักไม่ใช่ลูก แม่กับน้ำดูถูก แล้วยังโดนญาติเมียกลั่นแกล้ง!

นี่มันบ้าอะไรกัน ติสรณ์อยากตะโกนถามคนทั้งโลก เขาไม่รู้ว่า จะหาวิธีไหนทะเลาะด่าคนเน่าๆ ที่ตั้งขวางทาง ระยะเวลาเหล้ากับบุหรี่คือของติดมือแทบตลอดเวลา แต่ติสรณ์ไม่ได้ติดมันมากหรอก แค่อยากหาอะไรเบี่ยงเบนความสนใจ ไม่ให้จดจ่อกับโทษะที่มีแต่ผลาญอารมณ์

และแล้ว...วันหนึ่ง เหมือนเทพธิดาแห่งโชคจะหันมาเห็นว่าเขาไม่ใช่คนผิด จึงหยิบยื่นโอกาสดีๆ ให้

ใช่ ติสรณ์ไม่กลัวหรอกว่ามันอาจเป็นการลงทุนที่เกินตัว เพราะเขามีทีสิมามากพอจะพิสูจน์ความสามารถของตน

วันนั้นเขาเพิ่งกลับมาจากห้องงกกระมัง เพิ่งตื่นนอนและเดินลงมาจากห้องนอนชั้นสองตอนสิบโมงกว่า เพื่อพบว่าในโรงรับแขกของบ้านซานเมืองซึ่งไม่เคยเปิดต้อนรับใครเลยและมีอุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมติดตั้งเต็มไปหมด มีใครบางคนนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่อย่าง

สบายอารมณ์ กาแฟตรงหน้าหมดไปแล้วสองถ้วย โดยไม่มีเสียง
อุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมร้องเตือนเลยสักแอะ

‘อ้อ คุณตื่นแล้วหรือ’

แขกแปลกหน้าทัก และหยุดพิจารณาเจ้าของบ้านอีกอึดใจ ก่อนจะ
จะยิ้มกว้างขึ้นเมื่อเห็นเขาไม่โหวกเหวกโวยวายเป็นคนขวัญอ่อน

‘นายสั่งให้ผมมาคุยกับคุณเรื่องที่คุณเคยเสนอขอเป็นตัวแทน
ติดตั้งกล้องตรวจจับความเร็วแบบใหม่ตามสี่แยกไฟแดงนะครับ’

ติสรณ์ยังคงอยู่ แต่ก็เดินลงมาพบ มาคุยด้วย เพราะดูๆ แล้ว
ฝ่ายนั้นไม่ได้มาร้าย

เวลานี้เขาไม่คิดว่าใครจะร้ายได้เท่าก็ที่คุณหญิงคุณนายพวกนั้น

ผู้มาเยือนแนะนำตัวก่อนว่าชื่อทรงภพ เมื่อได้ข่าวว่าเขากำลัง
วิ่งวุ่นเรื่องงานที่ทำจึงต้องการเสนอข้อตกลงบางอย่าง

‘เสียมารยาทเข้ามาทดสอบประสิทธิภาพอุปกรณ์ของคุณบ้างต้อง
ขอโทษด้วยนะครับ ที่ติดอยู่รอบบ้าน คุณภาพสมกับเป็นของดี เพียง
แต่ถ้าคุณไม่นอนหลับสนิทเกินไปคงรู้หรือกว่าผมเข้ามา’

ทรงภพวิจารณ์ทั้งเขาและอุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรมที่บริษัท
เขานำเข้าด้วยสีหน้าเหมือนติติงเรื่องดินฟ้าอากาศ

ติสรณ์นึกถึงบรรดาภาพยนตร์เกี่ยวกับนักจารกรรมระดับโลก
คนเหล่านั้นสามารถไปได้ทุกที่แม้จะมีอุปกรณ์ป้องกันการโจรกรรม
ชั้นเลิศ ซึ่งชายหนุ่มที่เพิ่งเคยเห็นกันครั้งแรกผู้นี้อาจเป็นเจมส์ บอนด์
คุณย์คุณย์เจ็ดเมืองไทย จึงสามารถเข้ามาในที่ห้องรับแขกของเขาพร้อมกับ
เป็นเจ้าของบ้านเสียเอง

ครั้นแล้วผู้มาเยือนก็ส่งประเด็นสำคัญมาให้เขาตัดสินใจ

‘นายผมสนใจจะให้ทางคุณร่วมงาน แต่มีข้อแลกเปลี่ยนเรื่องค่า
ตอบแทนเกี่ยวกับการที่เราจะอนุมัติ’

‘ครับ’ แม้จะนึกดูถูกพวกข้าราชการโกงกิน แต่ติสรณ์จำเป็นต้อง

ทำหน้าที่หนึ่ง ทำที่เป็นคั่นเคยกับเรื่องพวกนี้

ผู้มาเยือนหยิบเอกสารเป็นกระดาษประทับตราหน่วยงานและ
ลายเซ็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด...ที่เขาไม่รู้ว่า เป็นของจริงหรือเก๊...และ
วางอยู่บนโต๊ะจนถึงเมื่อครู่ขึ้นชู้ให้เขาดูพร้อมอธิบายตัวเลขในเอกสาร

‘ตอนนี้เรามีนโยบายจะติดตั้งกล้องตรวจจับความเร็วที่สี่แยก
ไฟแดงตามจุดต่างๆ เหน้ โดยในอนาคตจะขยายผลไปยังทางด่วน
และจุดอื่นๆ อีก ซึ่งมันน่าจะทำได้ให้ทางคุณมากมาย’

‘ครับ แต่ผมจะแน่ใจได้อย่างไรว่าผมกำลังคุยกับตัวแทนของนาย
คุณจริงๆ’

‘นายผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าคุณจะจ่ายจริง’

ผู้มาเยือนยิ้ม...เขาเป็นหนุ่มฉกรรจ์หน้าอ่อน ผิวขาว ตัวเพรียว
ท่าทางเหมือนไม่ใช่ตัวแทนจากหน่วยงานที่อ้างว่ามาเจรจาด้วยเลย
ลักษณะ ถ้าบอกว่าเป็นนักธุรกิจ ตีสรณ์ยังจะเชื่อมากกว่า

‘นายผมบอกว่าตกลงช่วงนี้มีโปรโมชั่นลดราคาพิเศษด้วยนะครับ
จากร้อยล้านเหลือห้าสิบล้าน’

‘ห้าสิบล้านยังแพงอยู่เลยนะครับ ธุรกิจผมทุนจดทะเบียนแค่
ร้อยล้านบาท ห้าสิบล้านก็ตกครึ่งหนึ่งของทุนจดทะเบียน’

‘ทุนจดทะเบียนกับกำไรที่บริษัททำได้มันคนละเรื่องกันไม่ใช่หรือ
ครับ’

คนแปลกหน้ายิ้ม ตีสรณ์สะอึกอยู่ลึๆ

ใช่...ธุรกิจของเขาเจริญเติบโตงอกเงยดีชนิดพุ่งพรวดๆ ในเวลา
ไม่กี่ปี นี่ก็แทบจะกลายเป็นบริษัทมหาชนได้แล้วหากหุ้นส่วนมีมติเป็น
เอกฉันท์

ลำพังกำไรในแต่ละปีของทุกบริษัทในเครือรวมกันแล้วก็เกือบ
พันล้านอยู่รอมร่อ เพียงแต่เงินเกินพวกนี้เขาต้องใช้ทำอะไรอีกเยอะ
ไม่ว่าจะติดต่อหรือดำเนินเรื่องลับๆ นอกกรอบ ซึ่งเงินนี้แหละ...มี

ทำลึบล้านที่ชายผู้มาเยือนกำลังพูดถึงรวมอยู่

‘ก็ได้ครับ จำนวนเงินไม่มีปัญหา เพียงแต่ให้ผมเข้าพบนายคุณ
เท่านั้น เรื่องจะจบทันที’

‘นายผมมีวิธีผันเงินคุณให้เป็นประโยชน์ต่อทางการ ซึ่งถ้าคุณ
ใช้จ่ายเงินเพื่อการนั้น คุณก็เชื่อได้เลยว่าจ่ายให้นายผมจริง’

‘การกุศลมูลนิธิไหนหรือครับ’ ตีสรณ์ตั้งกระดากกับปากกาใต้
โต๊ะเล็กกลางชุดโซฟาพับแขกมาเตรียมจดชื่อให้ถูก เพื่อจะตรวจสอบ
แล้วโอนเงินเข้าบัญชี ทว่าผู้มาเยือนกลับหัวเราะซ้ำ

‘คุยกันก่อนดีกว่าครับ นายผมหมายถึงขอให้คุณช่วยราชการ
นิดหน่อย และถ้าคุณตกลง จากร้อยล้านเหลือทำลึบล้านทันที’

‘ช่วยอะไรราชการหรือครับ’

‘นายผมอยากได้สายลับไฮโซระดับพันล้านอย่างคุณสักคน ถ้า
คุณทำงานนี้สำเร็จ นอกจากบริษัทคุณจะได้ติดตั้งกล้องตรวจจับ
ความเร็วตามสี่แยกไฟแดงแล้ว นายผมอาจช่วยคุณเจรจากับหน่วยงาน
อื่นสักสองสามหน่วยงาน ยิ่งถ้างานที่คุณช่วยเราไปโลดจนผลออก
มาสวยชนิดดังที่เดียวทั่วโลก อย่าย่าว่าแต่ได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดทั่ว
ราชอาณาจักรเลย ผมเชื่อว่ารัฐบาลอาจอยากแถมเงินให้เป็นพิเศษอีก
ต่างหาก’